

BĀ•DA PROIMIGRAĀENĀ•CH ARGUMENTĀ® - 2

PondĀ•lĀ-, 30 leden 2017

Dnes si imigranti respekt nemusí získat, mají na ně nárok. Stojí za nimi divize vládních, polovládních a nevládních organizací, které úzkostlivě státem jejich kulturní identitu před xenofobií a vodního obyvatelstva a spíše ne povinnostech je dokola poukazuje o jejich právech. Společnosti je tím fakticky bráněno, aby na imigranty přirozeně vykonávala tlak k integraci (nebo aby alespoň deportovala ilegální imigranty).

Problém vystihl Amir Taheri, iránský novinář usazený v Evropě. Ten prohlásil, že pokud Evropa chce začlenit imigranty, musí se v první řadě zbavit organizací a lidí, kteří si ze začlenění imigrantů udělali svoji živnost. K odlišnost je jistě zvýšenou přeměnou integrace, ale přitom určitě množství imigrantů je stále zvládnutelná. Evropa se však dnes potýká nejen s kritickým množstvím imigrantů, ale především s vlastní neschopností a neochotou uprchlíky integrovat. Jednou z problémů je multikulturalismus. Až u oficiálním programem nebo ne, pod jeho zhoubným vlivem coby ideologie doby došlo k segregaci imigrantským komunit za souasného nahlodávání a relativizace identity vodních obyvatel. Zhoubný vliv multikulturalismu Imigranti byli povzbuzováni k přestování své, často výlučné identity, zatímco u vodního obyvatelstva byly tyto projevy potlačovány coby rasismus a rasismus. Zmizel tak rámec, ve kterém by mohla proběhnout skutečná integrace. Pod tlakem multikulturalismu Evropa ztratila sebedůvěru a vli imigranty integrovat. Ne sebedůvěra nemá nikdy velkou integrační potenciál. Z neintegrace a vzniku paralelních komunit je pak frustrována jak vodní výtřčina, tak přichází menšina. Bez ohledu na přímý fakt zůstává, že Evropa má problém s integrací značné části imigrantů a často i jejich potomků. Za této situace nadále trvat na pokračování neselektivní masové imigrace je šílenství. Přijímání imigrace jako povinnosti Zatímco o ekonomickém a společenském přínosu imigrace, imigrantských pravidlech a historických paralelách můžeme odpovíci a zastánci imigrace diskutovat na politické rovině, moralizující argumenty debatu ukončí. Z roviny politické posouvají problematiku imigrace do roviny morální. Přijímání imigrantů staví jako morální povinnost, která nejen ostatní argumenty irelevantními, ale v podstatě vyjímá otázku imigrace z demokratické kontroly.

Morální povinnost Evropanů přijímat imigranty má být forma odčinění jejich domnělé historické viny. Ta má být v kolonialismu, souasném i minulém blahobytu nebo zakořeněném rasismu. Vždy je však základem vykonstruovaná vina Evropanů, ze které jim vyplývá morální povinnost. Naopak imigranti mají a priori právo přijít do Evropy. Pouze skrze otevřenost vůči imigraci Evropa očištuje svou duši. Evropa svá tu nic nedluží. Klasická polohou moralizujícího argumentu je povinnost odčinit kolonialismus. Pomineme, že evropský kolonialismus měl i své pozitivní přínosy, například v podobě infrastruktury, zdravotnictví, administrativy a vybudování vzdělané vrstvy místního obyvatelstva. Pochybné je především východisko, že evropský vzestup byl důsledkem kolonialismu a dnešní evropský blahobyt je vystavěn na plundrování kolonií. Tato marxistická interpretace dle je přeměnou a degradací evropského dědictví a historie. Evropský mocenský vzestup i dnešní blahobyt mají svůj základ v hlavách a srdcích Evropanů. Instituce a procesy jako pracovní etika, vědecký pokrok a inovace, profesionalizace veřejné správy, kapitalismus, politické instituce, základy konstitučního a právního státu, stabilita a jistota vlastnických práv a vztahů, které se zrodily a zkvétaly v Evropě, stojí primárně za evropským úspěchem. V tomto podhoubí se zrodil základ evropské dominance. Evropský kolonialismus byl pouhým důsledkem evropského vzestupu a přeměny. Velká Británie neměla největší impérium na světě díky tomu, že by nejrychleji drancovala, ale protože výše zmíněné instituce přestávala nejlépe. Nejlépe vyděrašský argument o blahobytu postaveném na kolonialismu vyvrací úspěšné a bohaté evropské země, které neměly kolonie žádné jako Finsko a Švédsko, nebo jich měly minimum krátce jako Německo a Itálie. Padesát let od dekolonizace výtřčiny Afriky a Blízkého východu se nakonec nabízejí palčivá otázka, jak dlouho lze selhání afrických a arabských vlád a společností svalovat na Evropany. Jejich palčivost nabývá na síle, podíváme-li se na bývalé evropské kolonie v Asii, které namísto státního vzestupu odpovídaly za svůj osud do svých rukou. Imigranti z Československa S v domím, že Česko žádné kolonie přispěly nositelé moralizujícího argumentu s tím, že máme morální povinnost uprchlíky z Afriky, protože Evropa přijímala uprchlíky z komunistického Československa. Stát, respektive národ a jeho političtí představitelé však nejsou jednotlivci, u nichž by byla možná takto jednoduchá morální ekvivalence. Na základě jeho logiky by navíc bylo možné požadovat kompenzaci za jakoukoliv historickou událost a každému, což jistě není vhodný princip vztahů mezi národy. Nedá se tedy asi vyjádřit nakolik je tento argument absurdní. Samozřejmě, jeho primárním účelem není věcná přeměna, ale vytvoření pocitu viny a jakéhosi morálního dluhu. Fabulujeme ovšem tento argument má věcnou podstatu. Přeměnou, přijímání Československých imigrantů v západních zemích z morálního hlediska zakládá maximálně tak povinnost přijímat imigranty ze západních zemí v případě, že se dostanou pod totalitní vládu.

Dále z Československa nepřechali desetitisíce lidí zcela odlišných kulturních návyků od západní Evropy. Nakonec nejsou zprávy o tom, že by Češi a Slováci v západních zemích utvářeli uzavřené ghettá s patologickými jevy. Je navíc otázka, jestli by západní státy přijímaly statisíce uprchlíků z komunistického bloku, kteří by se stali oddanými komunisty. Imigranti z Československa si nezakládali na své jinakosti a pod rouškou antirasismu a boje s diskriminací nepřeměnou své skupinové politicko-sociální preference do požadavku na

zvládnutí zacházení, jako to činí muslimské komunity v západní Evropě. Imigranti z ČSSR se integrovali, pracovali a někteří z nich se vrátili po revoluci zpět. Jinými slovy, pokud by Evropa stejně hladce zvládala imigranty z této země, jako zvládla imigranty z ČSSR, pak by se žádná debata o imigraci ani nevedla. Právo na imigraci je neomezené. Ve své nejryzejší podobě - morální povinnosti přijímat uprchlíky bez ohledu na cokoli - pak moralizující argument naplno odhaluje svou nebezpečnost. Evropa musí imigranty přijímat bez ohledu na své možnosti. To její povinnost. Imigranti mohou přicházet do Evropy bez ohledu na jejich motivy a množství. Je to jejich právo. Jakmile je jednou přijímání uprchlíků stanoveno jako morální povinnost, je nemorální imigraci omezovat. Právo na imigraci do Evropy má celý svět. Argument je provázen poněkud zpozdilým esvoboděním, že evropský blahobyt je přímou úmernou chudobě této země. Povstné břeženo bílého muže se zde evlélko z pocitu nadřazenosti sebehany. Evropa se sice potýká s ekonomickými problémy a nezaměstnaností, stejně jako udržitelnými sociálními systémy s neschopností integrovat celé skupiny imigrantů a jejich potomků, rozvíření nek mezi bohatými a chudými, s ruskou hrozbou, islámským terorismem a energetickou závislostí, ale to vše musí stranou. Je potřeba přijímat uprchlíky. Stát má primární závazek k vlastním lidem. Naopak taková staromódní morální povinnost politiků vůči vlastním občanům a zemi, která se sebou nese povinnost brát ohled na jejich názor, povinnost zkoumat nejen ekonomické, ale i společenské dopady migrace, míru migrace přizpůsobit integračním schopnostem společnosti, je v očních progresivistických světoobčanech v lepším případě přehřívání, v horším případě sama o sobě rasistická. Nejvíce je pak kombinace nesnesitelné lehkosti tohoto postoje a srdatosti, s jakou je zastáván. Nejde ani tak o to, že by z morálního hlediska nebylo správné pomoci lidem v nouzi, ale v ostentativním ignorování všech dalších faktorů a vytváření dojmu, že jde o absolutní povinnost Evropanů. Evropa se může o své bohatství podělit, pokud na tom bude existovat společenský konsensus. Nelze jí to však ukládat jako povinnost. Každý stát, v jakékoli době a místě, musí primárně dbát na své přetrvání. To je primární morální závazek, který má, a má jej vůči svým občanům. Pokud se rozhodne přijímat uprchlíky, jde o velkorysý projev dobré vůle, ale nikoliv splnění povinnosti. V opačném případě se přetřesně dostáváme do dnešní absurdní situace. Evropa sice přijala již několik imigrantů, přesto je nálepkována jako xenofobní a rasistická, protože jejich nepřijetí je více. Je potřeba přiznat pravdu. Debata o imigraci a přetřetě dle dlouho trpěla svázáním vypjatou politickou korektností. Přetřetě bylo dlouho takové, že je nejen ekonomicky žádoucí, ale i morálně správná a objektivně nevyhnutelná. Skutečnost, že se z migrace stává zásadní téma, ukazuje, že přemigraní přetřetě, který dominoval, selhal. Přetřetě je nadále prosazován. Málokterá oblast tak jasně ukazuje názorové odtržení elit od masy, která ve většině evropských zemí masovou imigraci ze zemí mimo EU odmítá.

Je nejvyšší čas obnovit v domích, že Evropané mají právo rozhodovat koho, kdy a v jakém počtu přijmou, přetřetě si přiznat, že některé skupiny imigrantů se lépe začleňují do většinové společnosti a jsou k hostitelskému státu více loajální než jiné skupiny a podle toho nastavovat imigrační politiku. Je potřeba se zbavit falešné naděje, že imigranti vyvíjejí vlastní neochotu k reprodukci a těžké práci. Je potřeba upravit imigrační a související legislativu tak, aby nebyla přímou pozvánkou k odchodu do Evropy. Je potřeba spolupracovat se státy na jejich pobřeží Středozemního moře na potlačování ilegální migrace, nikoliv je rozvracet humanitárními intervencemi jako se to stalo v Libyi. A nakonec, přetřetě přetřetě přetřetě a přetřetě vln imigrantů je potřeba zvládnout integrovat imigranty, kteří jsou již v Evropě, přetřetě potomky imigrantů, kteří přetřetě stále nejsou a nechtějí být Evropany. Česko samotné pak má nejen právo, ale přetřetě povinnost přetřetě se ze zkušeností západoevropských států s masovou imigrací a podle toho přetřetě k imigraci. Bez ohledu na úzce definovaný ekonomický přetřetě a morální vydírání. ANDREJ DUHAN